

VIRAK BENİ

Deniz
Nazlıer
Sevdi

Çizer:
Semra
Ersoy

FELAKET SOSLU LEZİZE BÖREK

Akşamüstü güneşi pencereden içeri sız-
mış, yerde duran valizin fermuarlarını altın
gibi parlatıyordu. Salonun ortasındaki kıya-
fetler, kavuşmayı bekleyen çorap eşleri ve
bağcıkları çözülmüş ayakkabılar toparlanıp
valizin içine yerleştirilmeyi bekliyordu.

Ali, bu karmaşanın ortasında neyi nereye koyacağını bilemeyince başını kaşımakla yetindi. O sırada aklından geçen düşünceler, yerdeki çamaşırlardan bile daha dağınıktı.

“Çamaşırlarını koltuğun üzerine koydum, onları sakın unutma!” diye tembihledi annesi. Ardından, “Havlusunu nereye bu çocuğun ya?” diye söylenerek telaşla odadan çıktı.

Babası ise kendini çadır kurma videolarına kaptırmıştı.

“Adamlar tek tuşla kendiliğinden kurulan çadır yapmış. Hey gidi, bir de bize bak! Çıta-çubuk uğraş, dur.”

Evdeki herkes aynı amaç uğruna farklı dünyalara savrulmuştı. Ali, en sevdiği kırmızı tişörtü götürüp götürmemeyi düşünüyordu. Babası internet üzerinden Ali'nin kamptayken hayatını kolaylaştıracak şeyleri araştırıyordu.

Annesi ise valizde eksik bir şey olmasın derdindeydi. Biricik yavrusu ilk defa bir hafta sonu onlardan uzak, tek başına kalacaktı. Tam anlamıyla tek başına sayılmazdı tabii. Arkadaşları ve öğretmenleri de olacaktı. Ama annesi yanında yokken ne yiyip ne içecekti bu çocuk? Terleyince üstünü değiştirmeyi akıl edebilecek miydi bakalım? **Ya ormanda kaybolursa? Ya düşüp bir yerlerini kırarsa? Hi! Allah korusun!**

Nihal Hanım hafifçe silkindi. Zihnine doluşan sevimsiz düşünceleri bir kenara itti. Havluyu, sinek kovucuyu, ilk yardım çantasını ve ağır kesicileri valize yerleştirmeye koyuldu.

Tam o anda kapı zili, kuyruğu sıkışmış bir kuşun çığlığı gibi tiz ve telaşlı bir sesle çaldı. Kapıdaki, karşı apartmanda oturan komşuları Lezize teyzeydi. Elinde dumanı üstünde tüten koca bir tabak börekle gelmişti.

Lezize teyze, adının hakkını sonuna kadar verirdi. Eli öyle lezzetliydi ki yaptığı her yemek insanın aklını başından alırdı. Ama asıl uzmanlık alanı böreklerdi. Hele o kıymalı, cevizli Boşnak böreği... Hayali bile insanın ağzını sulandırmaya yeterdi. **“Dünyanın En İyi 100 Kıymalı Yemeği”** yarışmasında jürinin önüne konsa kesin birinci seçilirdi.

Lezize teyze, şıpır şıpır ses çıkaran terliklerini kapının yanında bırakıp dağınık salona gösterişli bir giriş yaptı. İçeri girer girmez açtı ağzını yumdu gözünü:

“Aaa Nihalcğim! Bu ne hâl, ayol? Evde deve mi güreştirdiniz? Her yer her yerde.”

“Ali yarın sabah kampa gidecek Lezize abla, hazırlık yapıyorduk.” diye cevapladı Nihal Hanım.

“Nasıl yani?” diye sordu Lezize teyze. Havaya kaldırdığı tek kaşına bakılırsa yanında getirdiği laf cephaneliğini seri şekilde boşaltmaya hazırlanıyordu.

“Tek başına mı gidecek? Bu yaşıta?”

Nihal Hanım’ın açıklama yapmasını beklemeden başladı saydırmaya:

“Geçen yaz bir akrabamızın kızı da öyle bir kampa gitmişti. Ormanda gezerken bilmedikleri bir böcek ısırılmış. Üç hafta tüm vücudu şiş gezdi kızcağız. Şu reklamlardaki balon adamlara dönmüştü.

Bir keresinde de komşunun oğlunun çadırına kokarca girmiş. Gece uyanıp kokarcayı tepesinde görünce çılgılığı basmış. Kokarcanın neyi bastığını söylememe gerek yok herhâlde. Sirkelerle, arap sabunlarıyla yıkamışlar ama nafile! Sarımsak sosuna batırılmış çorap gibi kokuyordu çocuk. Çocuk dediğime de bakma, o sırada yirmi yaşında vardı.

Uzun süre insan içine çıkamayınca kendini dağa taş vurmış. Sonrasında bir gezi kanalı açmış. Bayağı da takipçisi var diyorlar. Adını da **"Havayı Koklayan Adam"** koymuş. Allah affetsin, duyunca çok gülmüştük Nuriyeler'le.

Ha bir de şu televizyon programında söylemişlerdi. **Böyle kamplar çok tehlikeliymiş, çok... Akrep, yılan, her şey olabilirmiş. Ay Allah muhafaza!"**

Böylece Lezize teyze böreklerin yanında sos olarak getirdiği felaket senaryolarını bir çırpıda acı acı servis etti. Herkesin rengini attırmayı başarmıştı.

Ali, almaya karar verdiği kırmızı tişörtü elinde, gözleri kocaman açılmış hâlde öylece kalakaldı.

Nihal Hanım ise zaten var olan kaygılarının üstüne birkaç kat daha çıkmış olan **Lezize teyzeye hayretle bakıyordu.**

Neyse ki Harun Bey izlediği videolar sayesinde Lezize teyzeyi geç fark etti. Sadece son felaket senaryosunu duyabildi. O yüzden bu saldırıyı diğerlerine göre daha hafif atlattı.

Fakat Lezize teyzenin cephaneliği daha bitmemişti. Üst kattaki komşuların durmadan havlayan köpeğini, mahalle kuaförünün **“Ba’lı’ye tatile gidiyoruz.”** deyip aslında köyüne salça yapmaya gittiğini ve apartmanlarına yeni taşır-

nan çiftin son derece kaba olduklarını (Vejetaryen oldukları için kıymalı böreği yememişler.) Ferah Ailesi’nin salonunun ortasına bırakıverdi. Ancak o zaman içi rahat etti.

Sonunda, “**Aliciğım sever, fırından yeni çıkardım, sıcacık. Hadi buyurun.**” diyerek elindeki tabağı sehpaıa bıraktı ve geldiğı gibi hızlıca evden çıktı.

Ne yazık ki Lezize teyzenin elinin lezzeti diline vurmamıştı. Ama getirdiğı börekler, az önce dinledikleri hikâyelerle şaşkına dönen ailenin moralini toparladı. Bir saat sonra valiz hazır, Ferah Ailesi ise yorgundu. Elbette biraz da endişeli...

NEREDEN ÇIKTI BU VIRAK!

Ertesi sabah Ali, yatağında karmakarışık bir hâlde uyandı. Kan ter içinde kalmış, kolları uyuşmuş, ayakları çarşafa dolanmıştı. Gece boyunca tuhaf rüyalar görmüş; bir şeylerden kaçmış, saklanmış ve yorulmuştu. Şimdi ise yataktan kalkacak gücü kendinde bulamıyordu. Gözlerini tavana dikip öylece yatarken birden bugünün önemli bir gün olduğunu hatırladı.

Bugün kampın ilk günüydü. Günün anlam ve önemini hatırlamak midesine ani bir kramp girmesine sebep oldu. Oysa birkaç

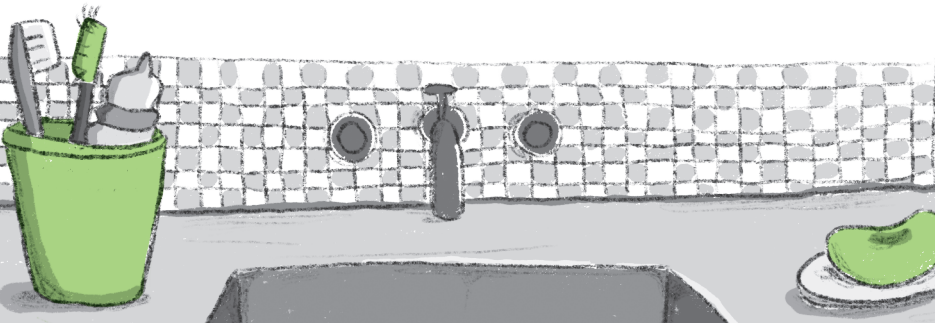
gün önce bu kamp için fazlasıyla heyecanlıydı. Ama şimdi karnındaki bu his heyecan mıydı, ondan pek emin olamadı.

Zorla yataktan kalkıp banyoya gitti. Elini yüzünü yıkadı ama yine de ayılamadığını fark etti. Üstelik gece boyu gördüğü rüyalar onu ter içinde bırakmış ve peynirli cips gibi kokmasına neden olmuştu. Tişörtünü çıkarıp küvete adım attığı anda hiç beklemediği bir ses duydu.

“VIRAK!”

Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Sesin nereden geldiğini anlayamadı. Şehrin göbeğinde, beton bir binanın altıncı katında otururken böyle bir ses duymuş olması çok tuhaftı. Karnındaki kramp biraz daha arttı.

Derken sesi yeniden duydu ama sanki bu sefer biri konuşuyordu.

“Sakin saçını yıkama! Ya giderayak
üşütüp hasta olursan? Sümük fıskiyesi
gibi mi gideceksin kampa?

Küvete girerken de dikkat et, kayıp baca-
ğını kırabilirsin.

Banyonun kapısı da arızalı. Ya içeride
kilitli kalırsan? O zaman hiçbir yere gide-
mezsin. Ya yıllarca banyodan çıkamazsan?
Haberlere bile çıkabilirsin: Banyoda kilitli
kalan çocuk yıllar sonra ıslak banyo terli-
ğine dönüşmüş olarak kurtarıldı. Banyo
terliğinin nemli hikâyesi **AZ SONRA!”**

